

Заново викуваний чоловічок

Давно це було, дуже давно. Зайшли одного вечора до коваля двоє мандрівників, і коваль радо прийняв їх до себе на нічліг. Саме в той час жебрак, старий і кволий, прийшов до дому коваля й став просити в нього милостині.

Один із мандрівників зжалився над ним і сказав другому: «Ти все можеш, тож полегши цьому бідному його долю, дай йому можливість заробляти свій насущний хліб».

Інший мандрівник дуже добродушно звернувся до коваля й каже: «Дай мені свої щипці та підклади вугілля в горно, щоб я міг цього старого й кволого чоловіка помолодити».

Коваль негайно все приготував, молодший мандрівник став працювати міхами, і коли вугілля запалало, старший мандрівник узяв жебрака, вклав його в кліщі й сунув у саме пекло, так що той незабаром розжарився там до червоного, немов пурпурова троянда.

Потім його витягли з жару й опустили в діжку з водою, так що вода зашипіла; а коли він там охолов і був із діжки вийнятий, він став на ноги — прямий, здоровий, помолоділий, немов двадцятилітній юнак.

Коваль усе це уважно розгледів, а потім запросив усіх до вечері.

А була в коваля стара, підсліпувата й сутула теща; підсіла вона до юнака й стала його випитувати: чи дуже боляче палив його вогонь? «Ніколи я себе краще не почував, — відповів той, — я там у жару сидів, як у прохолоді».

Ці слова юнака запали в душу старій і всю ніч не давали їй спокою.

І ось, коли обидва мандрівники зранку пішли, подякувавши ковалеві за нічліг, тому спало на думку, що він теж може помолодити свою стару тещу; адже він усе так чудово розгледів, та й на своє мистецтво покладався.

Покликав він її й запитав, чи не бажає й вона вийти з його горна вісімнадцятилітньою дівчиною.

Та відповіла: «Ще б не бажати!» Адже юнак розповів їй, як їй добре було в жару.

От і розвів коваль велике полум'я в горні й сунув туди стару, яка стала битися й кричати благим матом. «Сиди, стара! Чого ти так ореш і мечешся, я тільки тепер і піддам тобі жару!»

І давай працювати міхами, так що на ній усі її лахміття одразу згоріли.

Але стара не переставала кричати, і коваль подумав: «Ну, не ладно діло!» — витяг її й кинув у діжку з водою.

Тут уже вона стала так ревіти й верещати, що й коваліха, і її невістка почули її крики в домі, і обидві прибігли до кузні: бачать, лежить стара в діжці вся скрючена, вся зморщена, ледве жива й верещить благим матом.

Дожила до старості — не ганяйся за молодістю!